

posuzovati podle § 85 zák. čl. XI:1909 a § 37 zák. čl. LIII:1912, a to i ohledně práva vyměřiti dávku. Tomuto názoru nemohl nss přisvědčiti.

Předpis § 34 dávk. pravidel stanoví »Tie dane od zvýšenej hodnoty, ktoré sa na termín nezaplatia, treba ako všeobecné dane administratívnou cestou zabezpečiť a dobrať aj od tvých dlžníkov, ktorí mimo územia mesta Bratislavy bývajú.« Cit. ustanovení mluví podle svého obsahu jedině o zajištění a vybrání, tedy o vymáhání dávky včas nezaplacené. Předpokládá tudíž zřejmě dávku již vyměřenou, a stanoví jen způsob, jak má úřad při zajištění a vybrání dávky postupovati. Ustanovení § 34 nedotýká se tedy podle svého znění vůbec otázky vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, která jest upravena docela samostatně v předcházejících paragrafech dávkových pravidel.

Za tohoto právního stavu nelze však předpis § 34 dávk. prav., že vymáhání dávky děje se podle pravidel platných pro všeobecné daně, použití na vyměření dávky, a to ani, pokud jde o otázku promlčení práva vyměřiti dávku. Aplikace předpisu § 34 dávk. prav. i na vyměření dávky jest vyloučena již proto, že jde tu v podstatě o dvě řízení zcela rozdílná. Vyměření dávky směřuje k tomu, aby byla stanovena výše dávky, již osoba dávkou povinná má zaplatiti, vymáhání dávky má pak za účel, aby dávka již vyměřená byla skutečně zaplacená. Obě tato řízení se řídí různými předpisy, a také promlčení práva vyměřiti dávku (daň, poplatek) a práva vymáhati dávku (daň, poplatek) bývá upraveno různými předpisy (srovn. bod 1 a 2 § 85 zák. čl. XI:1909 ve znění § 37 zák. čl. LIII:1912, §§ 1 a 2 zák. č. 31/1878 ř. z. a §§ 277 a 281 zák. č. 76/27 Sb.).

Z úvah těchto plyne, že právní názor žal. úřadu, na němž založeno jest nař. rozhodnutí, že otázku promlčení práva vyměřiti dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí jest vzhledem k ustanovení § 34 dávk. prav. posuzovati podle předpisů platných pro všeobecné daně, nemá opory v cit. zákonném předpisu. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se nss musil zabývati otázkou, zda předpis § 34 dávk. prav., který vztáhl na dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí předpisy o vymáhání všeobecných daní, vztáhl na ni vedle předpisů procesních též materiální předpis o promlčení práva předepsanou daň vymáhati.

Č. 10.586.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Nedobytnost dávky na zciziteli; zavinění úřadu při tom zběhlé?

(Nález ze dne 1. června 1933 č. 9623.)

V ě c: Firma Frant. B., přádelna bavlny a mechanické tkalcovny v P. (adv. Dr. Václ. Šolc z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o ručení za dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Stěžující si firma koupila smlouvou trhovou z 30. května 1922 od Josefa B. v P. různé pozemky ve smlouvě blíže označené, a

další smlouvou z 12. srpna 1922 koupila pak od téhož Josefa B. usedlost č. p. . . . v P. Z převodů těchto byla zem. inspektorátem pro zem. dávky v Praze vyměřena zciziteli Josefu B. dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí, a to z prvního převodu podle smlouvy z 30. května 1922 platebním rozkazem ze 13. srpna 1925 ve výši 8.705 Kč 50 h, z druhého převodu podle smlouvy z 12. srpna 1922 platebním rozkazem z 1. srpna 1923 5.705 Kč.

Zaplacení dávky vyměřené z převodu z 12. srpna 1922 bylo v roce 1926 na zciziteli Josefu B. exekučně vydobyto. Zaplacení dávky vyměřené z převodu z 30. května 1922 bylo vymáháno mobilární exekucí podanou 2. června 1927, avšak bezvýsledně, neboť zcizitel složil dne 24. listopadu 1927 u okresního soudu v Dvoře Králové manifestační přísahu, že jest úplně nemajetný.

Ještě před složením manifestační přísahy zcizitelem upozornil zem. inspektorát přípisem z 26. července 1927 stěžující si firmu, že ručí jako nabyvatel za obecní dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí ze smlouvy tržové z 30. května 1922. Proti tomuto upozornění podala stěžující si firma odvolání, v němž namítala promlčení a poukázala k tomu, že nedobytnost byla zaviněna průtahem úřadu, neboť firma upozornila na horšící se poměry Josefa B.

Na to vydal zemský inspektorát proti stěžující si firmě záruční platební rozkaz z 8. února 1928, jímž z převodu uskutečněného smlouvou z 30. května 1922 byla předepsána dávka v úhrnné výši 8.719 Kč 80 h.

Proti tomuto záručnímu platebnímu rozkazu podala stěžující si firma odvolání, v němž namítala jednak, že nedobytnost dávky u zcizitele byla zaviněna úřadem, který nedbal upozornění stěžující si firmy z 11. července 1924, z 8. srpna 1924, 31. srpna 1925, z 12. července 1927, z 26. července 1927, v němž upozorňovala na nutnost včasného vymáhání dávky, a dále namítala, že k podání přiznání nebyla povinna a že dávka jest vůbec promlčena.

Nař. rozhodnutím zamítl žalovaný úřad odvolání z těchto důvodů: Neodůvodněná jest námitka promlčení. Nabyvatel není povinen převod oznámiti, promlčení může tedy běžeti teprve od konce roku, v němž závazek vznikl. Vzniká však teprve průkazem o nedobytnosti dávky na zciziteli. Jediným předpokladem záručního platebního rozkazu jest nedobytnost dávky na zciziteli v době, kdy záruční platební rozkaz byl vydán. Tato nedobytnost není popřena. Ani případný průtah v řízení nebyl by zaviněním úřadu, kterým by ručení nabyvatele zaniklo. K vývodům stížnosti budiž uvedeno, že podání nabyvatele F. B. z 11. července 1924, 8. srpna 1924 a 31. srpna 1925 týkalo se jediné dávky, vyměřené zciziteli Josefu B. platebním rozkazem z 1. srpna 1923, který byl tímto zcizitelem zaplacen. Další podání nabyvatele z 12. dubna 1927 jsou námitky proti zaslanému přiznání k dávce, v nichž namítá nabyvatel promlčení dávky. Na toto podání nebylo nabyvateli dáno vyřízení, nýbrž bylo proti zciziteli zahájeno ihned vymáhání dávky mobilární exekucí, soud povolil exekuci 8. června 1927. Výměrem z 26. července 1927 byl současně nabyvatel F. B. upozorněn, že ručí za dávku v případě nedobytnosti její na zciziteli. Na to namítá opět dopisem z 26. srpna 1927 promlčení dávky. Proti zciziteli pokračováno v mobi-

lární exekuci, která skončila 24. listopadu 1927 manifestační přísahou u okresního soudu ve Dvoře Králové n. Lab., při níž zcizitel Josef B. prokázal úplnou nemajetnost. Stížnost F. B. do vybídnutí inspektorátu, by přiznání k dávce podal, právem zůstala nepovšimnuta, jelikož stížnost do výměrů vydaných před platebním rozkazem je nepřípustná. Opomenuté přiznání má v zápětí, že vyměřovací úřad dávku předepíše na základě pomůcek po ruce jsoucích (§ 16 prav.). Pro nabývací hodnotu sloužilo za pomůcku ocenění obecního úřadu. Dotyčný stížní bod ostatně ve stížnosti není ani proveden.

O stížnosti uvažil nss takto: — — —

Stížnost snaží se prokázati, že úřad zavinil nedobytnost dávky na zciziteli.

Námítky tyto nemohl nss uznati důvodnými.

Nss vyslovil a blíže odůvodnil již v nál. Boh. A 10.042/32 právní názor, na němž trvá i v daném případě, že o zavinění úřadu lze mluvit jen tehdy, jestliže úřad nesplní povinnost jemu pozitivním předpisem uloženou, anebo jestliže opomene zřejmě postupovati tak, jak za daných okolností konkrétního případu lze slušným způsobem od úřadu očekávati a žádati. Že by úřad nesplnil povinnost jemu pozitivním předpisem uloženou, stížnost sama ani netvrdí.

Okolnost, že od doby, kdy nastala dávková povinnost, neb kdy byl vydán platební rozkaz, uplynula již delší doba, nesvědčí ještě sama o sobě, což stížnost sama uznává, o nějakém liknavém vymáhání dávky neb zavinění úřadu (srov. Boh. A 4399/25). O tom však nesvědčí ani okolnost, že ze smlouvy časově pozdější byla vymáhána dávka dříve než ze smlouvy dřívější, neboť vyměřujícímu úřadu není předepsáno a záleží na okolnostech, v jakém pořadí má dávky vymáhati.

Zavinění úřadu nelze však spatřiti ani v tom, že zem. inspektorát přistoupil k vedení exekuce proti zciziteli teprve po zahájení záručního řízení vyměřovacího, neboť ani tato okolnost nesvědčí sama ještě o liknavém vymáhání dávky a zavinění úřadu.

Stížnosti nelze však ani přisvědčiti, pokud se snaží dovoditi zavinění úřadu, že dávky nevymáhal, ač byl upozorněn na horšící se hospodářské poměry Josefa B. Námítku odvolání téhož obsahu zamítl žal. úřad z důvodu, že zavinění tu nebylo, neboť podání nabyvatele F. B. z 11. července 1924, 8. srpna 1924 a 31. srpna 1925 týkala se jediné dávky vyměřené platebním rozkazem z 1. srpna 1923, která byla zcizitelem zaplacená. Stížnost vytýká tomuto výroku nař. rozhodnutí odpor se spisy, protože prý ve všech těch přípisech upozorňovala stěžující si firma na horšící se poměry Josefa B. a na nebezpečí, hrozící při prodlení z dobývání dávek, aniž tím měla na mysli pouze určitou dávku, a to snad dávku ze smlouvy srpnové.

Nss nemohl však námítku tu uznati důvodnou, neboť všecka podání, na něž stížnost poukazuje, týkají se jen a výhradně dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu, provedeného trhovou smlouvou z 12. srpna 1922. Podání z 11. července 1924 obsahovalo dotaz, zda nabyvatel Josef B. zaplatil dávku 5.705 Kč. Tato dávka byla vyměřena pla-

tebním rozkazem z 1. srpna 1923 z převodu smlouvou z 12. srpna 1922. Vyměřovací úřad nemohl tedy míti nejmenších pochybností o tom, že uvedený dotaz se týká převodu podle smlouvy z 12. srpna 1922. V dalším podání z 8. srpna 1924 byl potvrzován příjem přípisu zem. inspektorátu v záležitosti dávky z přírůstky hodnoty nemovitosti ze smlouvy z 12. srpna 1922. Podáním z 31. srpna 1925 vznesla stěžující si firma námitky proti výzvě zem. inspektorátu, aby vyplnila přiznání k obecní dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí ze smlouvy, kterou uzavřela 12. srpna 1922 s Josefem B. Spatřuje-li tudíž za tohoto skutkového stavu stížnost v nař. rozhodnutí rozpor se spisy proto, že stěžující si firma neměla v podáních na mysli jen dávku ze smlouvy srpnové, jest námitka ta bezdůvodna, neboť uvedená okolnost nedošla v obsahu podání, jichž se stížnost dovolávala, výrazu.

Ježto, jak dovozeno, uvedená podání týkala se jedině převodu usku-
tečněného smlouvou ze dne 12. srpna 1922, a nebylo v nich ani nej-
menší zmínky o převodu druhém, nedával jejich obsah zemskému in-
spektorátu žádného podnětu k tomu, aby pátral, zda Josef B. není po-
vinen platiti dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí ještě z nějakého ji-
ného převodu. K tomu nedávalo podnětu ani jednotné podčíslo, na něž
stížnost poukazuje, neboť to označuje pouze obec, v níž leží převedená
nemovitost. Poněvadž každý převod tvoří zcela samostatný předmět
zdanění a tedy také úředního jednání, nelze v tom, že každý převod —
jak tomu bylo i zde — se manipulačně provádí a vyřizuje zcela samo-
statně, shledávati žádný nedostatek organisace, a důsledně nelze spa-
třovati ani žádné zavinění úřadu v tom, jestliže, obdržev podání, jež
bylo podatelem udáním jednacímho čísla konkretisováno jako podání tý-
kající se právě určitého konkrétního převodu, nepátral ex offa, zda by
obsah jeho nemohl se snad týkati také převodu nějaké jiné nemovitosti
v téže obci. Neboť, třebaž lze na úřadu požadovati nejvyšší možnou
míru svědomitosti, nelze na něm žádati, aby ex offa ujímal se zájmů
strany i tam, kde strana, ač měla k tomu příležitost, sama dosti pečlivě
si nepočínala. Dospěl-li tedy žalovaný úřad k závěru, že v daném pří-
padě nelze přičítati úřadu nějaké zavinění ve vymáhání dávky, nemohl
nss shledati, že by úsudek ten odporoval zákonu neb spisům.

Č. 10.587.

**Samospráva obecní: O mezích oprávnění zem. výboru
k úpravě rozpočtu obce, žádající za přiděl z vyrovnávacího fondu podle
§ 10 zák. č. 77/27 Sb.**

(Nález ze dne 2. června 1933 č. 9628.)

Prejudikatura: Boh. A 10.162/32 a j.

Věc: Město Ů. proti zemskému výboru v Praze o úpravu obecního
rozpočtu na rok 1930.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním na zem. výbor v Praze z 26. listopadu 1929